

» Vervolg van pagina 5

Dineke Simon in de deuropening van haar **mantelzorgwoning** in de achtertuin van haar oude woning in Putten.
Linksonder: Simon drinkt koffie in de woning met haar dochter en schoonzoon.

FOTO'S DIEUWERTJE BRAVENBOER

3

EEN MANTELZORGWONING IN DE ACHTERTUIN

In Putten, ten zuiden van Harderwijk, lag nog niet zo lang geleden een flinke boomgaard achter een woonhuis. De bomen hebben plaatsgemaakt voor een mantelzorgwoning.

Dineke Simon (81) woont sinds juni 2019 op zo'n vijftig meter afstand van het huis waarin zij tientallen jaren met man en dochters woonde. Haar woonruimte is gekrompen van 180 naar 80 vierkante meter. Dochter Hedwig en schoonzoon Nico namen hun intrek in het grote huis aan de straatzijde.

Het leven van Dineke Simon ontwikkelde zich in de afgelopen jaren zoals dat van vele ouderen. Zorgtaken werden zwaarder, toen dementie de kop opstak bij haar man. Ook het onderhoud van huis en tuin werd een steeds grotere last. Ze weet nog dat haar kleinzoon een keer vroeg of ze het allemaal nog wel trok, waarna de tranen haar in de ogen sprongen: „Nee, oma ziet het niet meer zitten.”

Toen kwam het gesprek op gang: hoe verder? Het gezin van dochter Hedwig woonde elders in Putten, in een kleinere en minder fraai gelegen woning. Schoonzoon Nico is een „aanpakker”. Dineke Simon: „Afiijn, lang verhaal kort: nu woon ik hier, al tweeënhal jaar. Mijn man heeft het nog net meegemaakt dat we verhuisden. Hij overleed in het najaar van 2019.”

Toch nog even: het moeten intensieve jaren zijn geweest. De gesprekken met elkaar, vergunningen regelen, financiering, modelwoningen bezoeken, woning kiezen, aannemer een opdracht geven. Bij vragen hierover zegt Dineke Simon: „Wacht, ik bel Nico even, die weet dat allemaal.” Binnen vijf minuten staat Nico in de huiskamer. „Natuurlijk”, zegt hij, „we hebben weleens een lastige knoop moeten doorhakken, en sommige dingen hebben wat meer tijd en moeite gekost dan we vooraf dachten. Maar al met al is het soepel gegaan.”

Dineke Simon geeft trots een rondleiding: ruime woonkamer, open keuken, sanitair, ruime slaapkamer, extra kamer (met naaimachine op een groot werkblad), vloerverwarming, optimaal geïsoleerd, alles gelijkvloers zonder drempels. „Wanneer kun je zeggen: ik ben een tevreden mens? Ik zeg: als je zo mag wonen als ik! Ik ben verhuisd, en toch heb ik dezelfde burens gehouden, kan ik naar dezelfde winkels, heb ik dezelfde loopjes naar mensen in de buurt. Ik ben hier zó dankbaar voor.”

Ze beseft: niet iedereen heeft een achtertuin waarin een mantelzorgwoning past, en niet iedereen heeft kinderen zo dichtbij met wie de directe leefruimte te delen valt. Kunnen en willen zijn bovendien twee verschillende dingen. „Wij kunnen eerlijk zijn tegen elkaar”, zegt Dineke Simon, „dat is het belangrijkste. Als je elkaar de ruimte geeft, is er heel veel mogelijk.”

Eerste indruk

Freddy van Arnhem over de mantelzorgwoning: „Bij het woord 'mantelzorgwoning' dacht ik aan een soort container, iets tijdelijks en eenvoudigs. De kwaliteit van deze woning heeft me echt verast. Er is duidelijk veel meer mogelijk in systeembouw dan ik dacht. Dat is goed om te weten voor ons, nu wij bezig zijn met ons project. Een zelfontworpen buurtje, met tien of twintig woningen als deze bij elkaar – dat ik zie wel voor me, ja.”

Johanna Liese „In mijn tuin is ruimte genoeg om zo'n mantelzorgwoning te plaatsen. Mijn zoon heeft een keer naar de gemeente gebeld om te vragen of we hier-

voor een vergunning zouden kunnen krijgen. Het antwoord was: 'Daar staan wij niet onwelwillend tegenover.' Maar zelf wil ik dit niet. Mijn kinderen wonen in het westen van het land. Zij hebben daar hun leven, hun werk. Ik wil ook helemaal niet dat er iemand naast mij komt wonen om mij in de gaten te houden. Het liefst zou ik een keer met een ergotherapeut door mijn huis lopen om te kijken wat ik eenvoudig kan aanpassen, zodat ik nog zo lang mogelijk veilig in mijn eigen huis kan blijven wonen. Ik schuif dit steeds voor me uit. Die mentale drempel vind ik het moeilijkst om te nemen op dit moment.”